

været af Privilegiet. Jeg kunde saaledes forstaa det, hvis man vilde sige, at en saadan Mand ikke maatte have under 2,000 Kr. i Pension + 200 Kr. for hvert Barn under 18 Aar. Det forekommer mig ogsaa, at der er al Anledning til at vise det Hensyn over for den pharmaceutiske Stand, der gennem et langt og brydsomt Arbejde indtil en Alder af 45 Aar, som jeg nylig omtalte, har arbejdet sig op til at faa et saadant Privilegium. Man bør heller ikke glemme, at naar en saadan Mand bliver ramt af en saadan Sygdom, gaar det her som saa ofte, at en Ulykke ikke kommer alene; thi naar han bliver ramt af en saadan Sygdom, har han som Regel i Forvejen sandsynligvis, ja, man kan sige rimeligvis, en temmelig betydelig Gæld i Forening med dertil hørende Uddrag og Renter, som stamme fra Etableringen af hans Apotek. Vil man ikke gaa den her paapegede Vej, forekommer det mig i alt Fald, at § 5 burde forandres saaledes, at den kommer til at indeholde en Bestemmelse om, at naar en Apoteker var syg og i økonomisk Henseende uforstyldt uheldig stillet og derfor forhindret i selv at paatage sig Tilsynet med sit Apotek, skulde Sundhedskollegiet eller Justitsministeriet ifølge Sundhedskollegiets Indstilling ogsaa efter de 5 Aars Forløb kunne give en saadan Mand Ret til yderligere at lade sit Apotek administrere ved en anden, naar særlige Omstændigheder tale derfor. Bestemmelsen om de 5 Aar kommer for øvrigt ogsaa til at ramme Shændehaverne af de reelle Privilegier, og der vil jeg bruge et meget stærkt Ord, der vil jeg sige, at denne Bestemmelse er meget haard, at den er urimelig haard, og jeg kan slet ikke fatte, at det er nødvendigt at bruge saa haarde Midler. Det har ikke været mig muligt med min bedste Vilje at finde eller endog skimte den Humanitet, som absolut maa ledsage Foranstaltninger, der gøre Indgrib i Ejendomsretten, thi dette er et Indgrib i Ejendomsretten, det staar for mig tydeligt og uomstødeligt. Man annekterer vel ikke Mandens Ejendom direkte, man siger ikke til ham: nu tager Staten saa og saa meget af din Ejendom fra dig, men man paalægger Manden saadanne Forpligtelser gennem Lovgivningen, at man opnaar selv samme Virkning. Det er efter min Opfattelse et indirekte Indgrib i Ejendomsretten, — og det mener jeg, at man skal være meget varsom med. Jeg tror ikke, at nogen kan overbevise mig om det modsatte; men jeg er for øvrigt ikke paa dette eller andre Omraader umodtagelig for at skifte Mening, naar andre virkelig kunne bevise, at jeg har en fejl Opfattelse.

Endnu har jeg en Bemærkning til § 7. Det blev ogsaa nævnt af det ærede Medlem for Ribe Amts Bje Valgkreds (Busk), at man der vil give Gjæerne af de reelle Privilegiens Børn Ret til i et Tidsrum af 12 Aar at kunne følge deres afdøde Fader i Gerningen. Jeg vilde gerne have haft de 12 Aar forandret til 15, jeg tror, at det uden særlig Skade kan gøres, og jeg kan ikke se, at der kan være noget til Hinder derfor. For Samfundet kan det være en ret ligeegyldig Sag, derimod vil det meget ofte kunne bevirke, at en Søn kunde komme til at optage sin Faders Gerning. Nu lyder Forslaget saaledes, at vedkommende skal have paabegyndt det pharmaceutiske Studium for at kunne komme i Betragtning, men man skal erindre, at 14aars Alderen er den Tid, hvor man overalt i andre borgerlige Erhverv bestemmer, hvilken Virksomhed en Søn skal ind i, og jeg ønsker, at en Apotekers Søn skal have samme Ret som alle andre og derigennem have Udgang til at optage sin afdøde Faders Virksomhed. Der gaar jo nemlig et Tidsrum af 12 Aar fra den Tid et ungt Menneske indtræder som Elev paa et Apotek, til han kan overtage et Privilegium. — Heller ikke kan jeg forstaa den Bestemmelse, at Enken efter Gjæren af et reelt Apotek uvægerlig skal sælge sit Apotek senest 2 Aar efter, at Manden er afgaaet ved Døden. Det forekommer mig, at ogsaa denne Bestemmelse er urimelig haard, det forekommer mig, at den er ganske unaturlig, og jeg kan heller ikke tænke mig, at den vil blive til Lov, der skal i alt Fald adskilligt mere vægtige Grunde til end dem, jeg hidtil har hørt, inden jeg vil kunne indlade mig paa at give en saadan Bestemmelse min Stemme. Man kan oplaste det Spørgsmaal, hvem der egentlig høster nogen Fordel af en saadan Bestemmelse, thi jeg kan ikke øjne nogen, der vil have Fordel deraf. Publikum kan det ikke være. Apotekeren er i levende Live forpligtet til at drive sit Apotek efter Love og Anordninger, og naar hans Enke faar Lov til ogsaa at fortsætte under en Bestyrer, ligger det selvfølgelig i hendes velforstaaede Interesse at drage Omhu for, at alt bliver, som det skal være, og at der ikke fremkommer endog den allermindste Klage. Men saa siger man, at det er et Hensyn, der skal tages til den pharmaceutiske Stand. Men jeg kan heller ikke se, hvordan denne skal kunne høste Fordel ved en saadan Bestemmelse, der kun kan bringe vedkommende urimelige Tab. Naar det nemlig drejer sig om saa store Summer, som saadanne Ejendomme i Forening med Privilegiernes repræsentere, er der aldrig mange Købere, og